

İTA

BÜLTEN BULLETIN

**INFO-TÜRK AJANSI
AGENCE INFO-TÜRK
INFO-TÜRK AGENCY**

EDITION ET DIFFUSION EN BELGIQUE: COODIFF
561, CHAUSSEE DE NINOVE - 1080 BRUXELLES
TELEPHONE: (32-2) 523 22 26 et 522 98 12

AYLIK BÜLTEN

Kasım 1977

Genel 39 - Türkçe 13

Sayısı: 10 FB

Yıllık Abone

Belçika: 100 FB

Belçika Dışı: 200 FB

Bültende yer alan yazılar ve haberler, İTA veya İNFO-TÜRK kaynak gösterilerek kullanılabilir

SOVYET DEVRİMİ'NİN 60. YILDÖNÜMÜ TÜRKİYE'DE DE TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ TARAFINDAN DÜZENLENEN TÖRENLE KUTLANDI; BEHİCE BORAN VE NİHAT SARGIN, MOSKOVA'DAKİ TÖRENLERE KATILDILAR

İSTANBUL/MOSKOVA (İTA) - İnsanlık tarihinde sömürü düzeninin kökünden yıkılarak kapitalizmden sosyalizme geçiş çağının açılmasını sağlayan Büyük Ekim Devrimi'nin 60. yıldönümü Sovyetler Birliği'nde ve bütün dünyada büyük törenlerle kutlanmıştır. Türkiye'de de, Ekim Devrimi'nin 60. yıldönümü dolayısıyla Türkiye İşçi Partisi, 6 Kasım Gecesi İstanbul'da, partililerin, ilerici ve demokratik şahsiyetlerin, sendikaların ve kitle örgütleri temsilcilerinin katıldığı büyük bir tören düzenlemiştir.

Ekim Devrimi'nin 60. yıldönümü nedeniyle Moskova'da düzenlenen törenlere, Sovyet Barış Komitesi, Türkiye'den de, Türkiye İşçi Partisi Genel Başkanı Behice Boran ile Genel Sekreteri Dr. Nihat Sargin'ı davet etmiştir. Boran ve Sargin, Moskova'da bir haftadan fazla devam eden çeşitli toplantılara, gösterilere ve törenlere katılmışlardır.

Boran, Moskova'ya hareketinden önce verdiği demeçte, "Ekim Devrimi'nin ülkemize yansması ve sonuçları" üzerine şunları söylemiştir:

"Komşumuz Sovyetler Birliği'nde yer alan Büyük Ekim Devrimi, o ülkenin sınırlarıyla sınırlı değildir. İktidar alındıktan sonra, sosyalizmin kurulması sorunları arasında, geri kalmış ülkelerin durumunun ne olacağı sorunu da ortaya çıktı. Devrimin lideri Lenin, dünyadaki geri ülkelerin çağdaş ileri düzeye erişebilmeleri için kapitalizm aşamasından geçmek zorunda olmadıklarını, sosyalizmi son hedef alan ve bazı aşamalardan geçen bir gelişmeyle kapitalizm aşamasını atlayarak doğrudan sosyalizme varabileceklerini açıkladı. Ve Sovyetler Birliği'ndeki geri topluluklar, Lenin'in bu açıklamalarına uygun bir gelişme politikası izleyerek, bugün gelişmiş sosyalizm düzeyine erişmiş bulunuyorlar. Lenin, ayrıca, sosyalist devrim ile ulusal kurtuluş savaşları arasındaki karşılıklı bağları da inceleyip açıklamış, ulusal kurtuluş savaşlarının ilerici, demokratik özünü vurgulamış ve onların dünya devrimci hareketinin bir parçası olduğunu belirtmiştir.

./.

"Belirttiğim bu noktaların Türkiye için anlamı ve önemi açıktır. Türkiye için de kapitalizmi geliştirmeyi bir tarafa bırakıp atlıyarak sosyalizm doğrultusunda ilerlemek ve sosyalizme varmak mümkündür. Mümkünün de ötesinde zorunludur, çünkü Türkiye tam bağımsızlığa ve çağdaş, ileri toplum düzeyine ancak sosyalizmi kurmakla erişebilir."

Boran, Ekim Devrimi'nin yaşayan yönleri üzerine de şu açıklamayı getirmiştir:

"Ekim Devrimi, heryanıyla yaşıyor. SSCB, devrimin açtığı yolda ilerleyerek sosyalizmin kuruluşu aşamasını tamamladı ve çok gelişmiş sosyalist toplum düzeyine erişti. Şimdi komünist aşamaya geçmenin çalışmaları içindedir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Sovyetler Birliği dışında daha başka Avrupa, Asya ve Afrika ülkeleri ve Amerika'da Küba sosyalizme yöneldi; sosyalizm tek ülkede olmaktan çıkarak dünya sistemi oldu. Bugün dünyanın gidisini belirleyen esas güç dünya sosyalizmidir."

İşçi sınıfı partisinin Ekim Devrimi'ndeki önemini de Boran şöyle vurgulamıştır:

"Ekim Devrimi'nde işçi sınıfı partisi, devrimin öncüsü, yönlendiricisi, yöneticisi olmuştur. Sosyalist devrimi işçi sınıfı ve müttefiki emekçi sınıflar yapar, ama yapabilmeleri için işçi sınıfının partisine, onun örgütleyici ve yönetici gücüne ihtiyaç vardır. Politik örgütlenme, yani Parti olmadıkça, işçi ve emekçi sınıflar dağınık yığın olarak kalırlar. Ekim Devrimi, partinin işlevi ve önemi konusuna ilişkin bu doğruları pratikte ispatlamıştır."

TİP'in 6 Kasım gecesi İstanbul Spor ve Sergi Sarayı'nda düzenlediği "Ekim Devrimi ve Türkiye" gecesine, DİSK'e bağlı sendikalar, diğer sosyalist partiler ve demokratik kitle örgütleri adına mesajlar gönderilmiştir.

Binlerce kişinin katıldığı gecede, Türkiye Yazarlar Sendikası Genel Başkanı Aziz Nesin, Türkiye Barış Derneği Başkanı Mahmut Dikerden, Türkiye İşçi Partisi Merkez Yürütme Kurulu Başkanlık Bürosu Üyesi Dinçer Doğu, Ekim Devrimi'nin önemini belirten konuşmalar yapmışlardır.

Ayrıca tanınmış sanatçılardan Genco Erkal, Ruhi Su, Timur Selçuk ve Rahmi Saltuk da geceye katılmışlardır.

Türkiye'nin çeşitli köşelerinden gelen binlerce sosyalistin de yer aldığı gece, İstanbul İşçi Kültür Korosu'nun söylediği ve dinleyicilerin de büyük coşku ile hep bir ağızdan katıldıkları devrimci marşlarla sona ermiştir. (Y-V-DG-8/11)

TÜRKİYE'DE SİYASAL CİNAYETLER, İŞKENCELER, TUTUKLAMA VE MAHKUMİYETLER...

ANKARA (İTA) - Türkiye'de insan haklarının ayaklar altına alındığını Brüksel'de Uluslararası Gazeteciler Merkezi'nde yaptığı basın toplantısında büyük bir rahatlıkla yalanlayan MC Hükümeti'nin Temsilcisi Enerji Bakanı Kamuran İnan'ın, dünya kamuoyunu aldatayım derken aslında kendi kendini aldattığı, Türkiye'de geçen ay yoğunlaşan siyasal cinayetler, işkenceler, tutuklamalar ve mahkumiyetlerle sabit olmuştur. (İnan'ın Basın Toplantısı için Bak: Info-Türk Bülteni, Ekim 1977).

İstanbul'da Ekim Devrimi'ni Kutlama Gecesi'nin afişlerini asan 98 Türkiye İşçi Partisi üyesi, kanunlara aykırı şekilde polis tarafından göz altına alınmış ve İkinci Şube Merkezi'nde falakaya yatırılarak işkenceden geçirilmiştir. Parti avukatlarının tanık olduğu işkenceleri TİP İstanbul İl Başkanı Can Açıkgöz bir basın toplantısıyla kamuoyuna açıklamıştır.

Öte yandan yine geçen ay, Eskişehir'de OLEYİS Sendikası'nın 5 yöneticisi aynı şekilde işkenceden geçirilmiştir. Bismil'de de Muzaffer Ayhan adındaki bir gence işkence yapıldığı, hastane raporuyla tesbit edilmiştir.

İstanbul'da, ayrıca, yedi örgüt adına yapılan ortak basın toplantısında hapishanelerde siyasal tutukluların işkenceden geçirildikleri açıklanmış, Ankara'da ise Devgenç Genel Başkanı, Ankara ve Afyon hapishanelerinde sistematik şekilde siyasal tutuklulara işkence uygulandığını bildirmiştir.

İnan'ı yalanlayan bir başka gelişme de, yine geçen ay içinde üç gazetecinin arka arkaya tutuklanarak kelepçelenmesidir. Halkın Kurtuluşu Gazetesi Sorumlu

Müdürü Mustafa Yıldırım Türk, Halkın Sesi Gazetesi Sorumlu Müdürü Mustafa Tütüncübaşı ve Sabah Gazetesi Sorumlu Müdürü İlhan Ezik, gazetelerinde yayınladıkları yazılarından dolayı tutuklanmışlar ve kelepçelenerek hapis haneye sokulmuşlardır.

Öte yandan, DGM'nin iptalinden sonra, MC iktidarı yeni bir baskı yöntemine başvurarak, gazetecileri, tıpkı sıkıyönetim döneminde olduğu gibi, askeri mahkemelere sevk etmeye başlamıştır. Oysa, gazetecilerin askeri mahkemelerde yargılanması, anayasaya tamamen aykırıdır. Nitekim, Adalet Gazetesi Yazı İşleri Müdürü Turhan Dilligil, "orduya hakaret" iddiasıyla askeri mahkemeye sevk edilmesine itiraz etmiş, bunun üzerine dava dosyası, Anayasa Mahkemesi'ne havale edilmiştir.

Hükümetin himaye ve desteğiyle hareket eden Bozkurtların cinayetleri ise tüm Türkiye'de devam etmektedir. Sadece Ekim ayı içerisinde 13 kişi daha öldürülmüş, böylece, MC'nin iktidara geldiği 30 ay içinde işlenen siyasal cinayetlerin sayısı 368'e yükselmiştir.

Komandolar cinayetlerini ellerini kollarını sallayarak işleme devam ederlerken polis bütün Türkiye'de "devrimci avı"na çıkmış ve çeşitli gruplar tutuklanarak "gizli örgüt" kurma iddialarıyla mahkemelere sevk edilmişlerdir. Bu arada 25 Ekim günü 21 genç gizli örgüt kurma iddiasıyla Ağır Ceza Mahkemesi'nde yargılanmaya başlanmış ve Cumhuriyet savcısı, sanıklardan 5'i hakkında idam cezası talep etmiştir.

Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Arslan'ın idamlarının yüzkarasını suratlarında taşıyan egemen sınıflar, şimdi başka gençlerin canını almak için sabırsızlanmaktadır.

Bu yeni "dar ağacı" isterisi karşısında, 81 CHP milletvekili, Meclis Başkanlığı'na, idam cezasının kaldırılması için bir yasa önerisi vermişlerdir. Bu yasa önerisinin kabulü için mücadele etmek, Türkiye'de demokratik güçlerin güncel görevlerinden biri haline gelmiştir. (C-M-V-DN-DG-31/10)

NOT: Türkiye'de işlenen siyasal cinayetler, işkenceler, tutuklamalar ve mahkuniyetler hakkında ayrıntılı bilgiler, Info-Türk Ajansı'nın İngilizce ve Fransızca bültenlerinde dünya kamuoyuna ayrıntılı olarak duyurulmuştur.

DÜNYA SENDİKACILIK HAREKETİNDE YENİ YÖNELİŞLER

BRÜKSEL (İTA) - Kapitalist dünyadaki bunalımların derinleşmesi, güçler dengesinin hızlı değişimi ve işçi sınıfının zaman içinde yeni gelişmelerden yeni dersler çıkarması, dünya sendikacılık hareketinin yeni yönelimler aramasına yol açmaktadır.

Bugün dünyada uluslararası sendikacılık hareketi, belibaşlı üç uluslararası sendikal merkez tarafından temsil edilmektedir:

1. Sosyalist ülkelerin sendikalarıyla sosyalist olmayan ülkelerin marksist dünya görüşünden hareket eden ve sınıf mücadelesini esas alan sendikalarını bünyesinde toplayan 135 milyon üyeli Dünya Sendikalar Federasyonu (Merkezi Prag'tadır).

2. Amerikan tipi sendikalarla Avrupa'nın bir kısım sosyal-demokrat sendikalarını bünyesinde toplayan 55 milyon üyeli Hür Dünya Sendikalar Konfederasyonu (Merkezi Brüksel'dedir).

3. Özellikle Üçüncü Dünya ülkeleri sendikalarıyla bir kısım Avrupa sendikalarını bünyesinde toplayan 14 milyon üyeli Dünya İş Konfederasyonu (Merkezi Brüksel'dedir).

Hepsi de, İkinci Dünya Savaşı'nı izleyen soğuk savaş döneminde, belli ideolojik farklılıklarla kurulan ve uzun yıllar aralarında hemen hiçbir diyalog kurulamayan bu üç konfederasyon, son yıllarda birbirlerine karşı belli bir yaklaşım ve eylem birliği eğilimi göstermeye başlamışlardır.

Bu gelişim sürecinde, bölgesel nitelikteki bazı uluslararası sendikal merkezler de etkin bir rol oynamaktadırlar. Bu merkezler ise şunlardır:

1. Ortak Pazar ülkelerinin sendikalarını bir araya getiren 37 milyon üyeli Avrupa Sendikalar Konfederasyonu.

2. Latin Amerika Sendikalar Federasyonu.

3. Afrika Sendikal Birlik Örgütü
4. Arab Sendikalar Enternasyonal Konfederasyonu.
5. Asya Sendikalar Kardeşlik Örgütü.

Bunlar arasında, özellikle, dünyanın en gelişmiş sanayi ülkelerinden önemli bir bölümünün sendikalarını bünyesinde bulunduran Avrupa Sendikalar Konfederasyonu, Avrupa'daki sendikal mücadelenin birliği açısından son zamanlarda daha etkin bir rol oynamağa başlamıştır.

Nitekim, marksist görüşlü İtalyan Genel İş Konfederasyonu (CGIL), İtalya'nın Ortak Pazar'a dahil olması gerçeği karşısında, bu topluluk içinde sermaye blokuna karşı etkin bir emek bloku oluşturabilmek gerekçesiyle, daha önce üye bulunduğu Prag'daki Dünya Sendikalar Federasyonu aktif üyeliginden ayrılarak bu konfederasyona katılmıştır.

Yine Fransa'nın marksist görüşlü sendikası CGT de, aynı düşüncelerle, Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'na katılmak üzere müracaat etmiştir. Ancak ASK, CGT'ye, üyeliğe alınabilmesi için, DSF'dan ayrılmasını şart koşturmuştur.

Bu tutum, özünde, ASK'nin kuruluşunda esas olan "sermaye blokuna karşı emek bloku oluşturulması" ilkesine ters düşmektedir. Çünkü, Avrupa Ortak Pazarı ülkeleri arasında, gerek üye sayısı ve gerekse mücadele yetenekleri bakımından en önde gelen sendikalardan birisi CGT'dir. Üstelik, ASK, başka uluslararası konfederasyonlara, yani Hür Dünya Sendikalar Konfederasyonu'na veya Dünya İş Konfederasyonu'na üye bulunan sendikalardan, bağlı oldukları bu sendikalar-dan ayrılmalarını istenmemektedir. Burada çok açık şekilde, bir ideolojik ayrım ortaya çıkmaktadır.

Bunun nedeni, ASK'nu oluşturan sendikaların, bir iki istisna dışında, tamamının ya HDSK'na veya DİK'a üye olmalarıdır. Tabandaki bütün yakınlaşma çabalarına rağmen, özellikle HDSK'nun yönetimi, DSF'na karşı mesafeli, hattâ düşmanca tavrını korumaktadır. Nitekim, son zamanlarda Türkiye Maden İş Sendikası, DSF'ne katılma yönünde kongre kararı aldığı için, HDSK'nun baskısıyla, bu konfederasyona bağlı Uluslararası Maden İşçileri Federasyonu (IFM)'dan ihraç edilmiştir.

Tüm engellere rağmen birlik Yolunda Adımlar Atılıyor...

Üst yönetindikilerin "soğuk savaş" kalıntısı tutumlarını sürdürmelerine rağmen, hayatın gerçekleri, üç konfederasyonu da işçi sınıfının sendikal birliği yolunda bazı adımlar atmağa zorlamaktadır. Bunun somut örneği, 17 ila 21 Ekim 1977 tarihleri arasında Belçika'da toplanan Dünya İş Konfederasyonu Kongresi'nde görülmüştür.

82 ülkeden 87 ulusal sendikayı temsilen 400'ü aşkın delegenin katıldığı bu kongrede iki önemli karar tasarısı kabul edilmiştir. Bunlardan birisi, çokuluslu şirketlere karşı daha etkin bir mücadele stratejisi çizmekte, diğeri ise, dünya sendikacılık hareketinde bir yenilenmeyi, tüm sendikalar arasında eylem, ve hattâ giderek örgütsel birliğin sağlanmasını öngörmektedir.

Bu konudaki karar tasarısında özetle şöyle denilmektedir:

"DİK, bu yeni girişimde, dünya sendikacılık hareketinin yenilenmesi ve yeni bir yapıya kavuşturulması konusunda eylem ve tutum birliğine gitmesi muhtemel diğer sendikalardan açık bir tavır takınmalarını beklemektedir.

"Dünya çapında oluşturulacak yeni yapılar karşısında mevcut sendikal merkezlerin kendi yapılarını nasıl ortadan kaldıracakları ortak olarak saptanmalıdır. DİK, çeşitli eğilimlerde olan bir dizi sendikal örgüte, yakın siyasetler ve stratejiler saptanması için ortak çaba göstermelerini önermektedir."

DİK Kongresi karar tasarısında, ideolojik ve siyasal olarak DSF'a göre HDSK'nun böyle bir işbirliği için daha yakın görüldüğü belirtilmekte ise de, DSF ile de diyalog sürdürülmektedir. Nitekim, kongrede DSF da bir delegasyonla temsil edilmiş ve konfederasyon adına yapılan konuşmada DSF'nin eylem birliğine açık olduğu vurgulanmıştır.

DSF delegelerinin ajansımıza açıkladıklarına göre, konfederasyonun gelecek baharda Prag'da yapılacak olan Büyük Kongresi'nde, diğer sendikal merkezlerle eylem birliği sorunu enine boyuna tartışılacak ve konfederasyonun bu konudaki görüşü açıklığa kavuşturulacaktır.

Ancak DSF içinde de bu konuda farklı görüş ve tutumların varlığı gözlenmektedir.

CGT ve CGIL, DSF'unda da Yenilenme İstiyorlar...

Nisan ayında toplanacak olan DSF Kongresi dolayısıyla verdiği bir demeçte, CGT Genel Sekreteri George Séguy şöyle demiştir: "Bize göre, DSF'nun günümüzün koşullarına uymak, sendikal hareketteki uluslararası gelişmelere ve değişimlere uymak, diyalogları, düşünce çatışmalarını kabullenmek zorundadır. Siyasal blokları ve ideolojik akımları esas alan bölünmelerin üstesinden gelinmeli, sosyalist ülkelerin sendikal, sosyal ve siyasal yaşamı da dahil hiçbir tabu kabul edilmemelidir."

CGT sekreterlerinden René Duhamel ise, DSF'nun "gerçek bir sendikal örgütten beklenenler"i yerine getiremediğini söylemiştir. CGT'ye göre, uluslararası sendikal harekette mevcut bulunan iki kavramın (yani sınıf çatışması kavramıyla reformizm kavramının), tek bir sendikal örgütte yeralmasını gerçekçi şekilde kabul etmek gerekmektedir.

Bu önerinin DSF'nun yokolması anlamına mı geldiği sorusuna René Duhamel şu cevabı vermiştir: "Hayır, uluslararası sendikal örgütün oynayacağı rol ortadan kalkmış değildir. Ancak, bu örgüt, bugünkü DSF'den farklı olmalıdır. Kavramı, rolü, çalışma yöntemleri bakımından derin değişikliklerden geçirilmelidir."

Yine Séguy'e göre, "DSF, bir blokun sendikal ifadesi değil, dünyanın tüm işçilerini, çeşitliliği göz önünde tutarak, bir araya getiren birlikçi bir örgüt olmalıdır. Bu ise, DSF'nun espirisini, yapısal, işlevsel ve tüzüksel tüm sonuçlarıyla değiştirmeyi gerektirmektedir."

Geçen haziran ayında 9. Kongresi'ni yapan İtalyan Genel İş Konfederasyonu (CGIL), halen sadece "ortak" üye durumunda bulunduğu DSF'nun değişime uğraması görüşüne katılmaktadır. Mevcut üç uluslararası sendika Konfederasyonu'nun, DSF da dahil, bugüne kadar işlevlerini gerektiği gibi yerine getiremediklerini belirten CGIL, sosyalist ülkelerle sosyalist olmayan ülkelerin sendikaları arasında işlevleri bakımından farklılıklar olmakla birlikte, bunun, uluslararası işçi hareketinin birliğini sağlamağa engel olmadığını vurgulamakta, bu birliğin sağlanması için DSF'nun da değişime uğratılması gerektiği görüşünü savunmaktadır.

HDSK'nun Tavrı ve ASK'nun Getirdiği Perspektifler

Gerek DİK'de ve gerekse DSF'deki bu "yenilenme" ve "birliğe yönelme" eğilimlerinin yanısıra, Hür Dünya Sendikalar Konfederasyonu, yukarıda da değindiğimiz gibi, "soğuk savaş"tan kalma ideolojik tutumunu sürdürmektedir. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Amerikan sendikacılığının güdümünde ve büyük ölçüde de CIA'nın desteğiyle kurulan HDSK'unda, Kuzey Avrupa ülkelerinin sosyal demokrat sendikaları da önemli bir nicel güç oluşturmaktadır. Amerikan sendikacılığının kesin anti-komünist tutumunun etkisinde bulunan HDSK'unda, sosyal-demokrat sendikalar da, somut durumlarda aynı tavrı paylaşmaktadır.

Özellikle Alman Sendikalar Birliği DGB'nin etkinlik sahibi bulunduğu sosyal-demokrat kanat, diğer ülkelerde de aynı ideolojik tavrı egemen kılma gayreti içindedir.

Nitekim Türkiye'deki iki büyük konfederasyondan Türk-İş, HDSK'ndaki Amerikanca eğilimin etkisinde iken, DGB'nin başını çektiği sosyal-demokrat kanat da, son zamanlarda bir yandan Türk-İş içindeki sosyal-demokrat eğilimli sendikaları, öte yandan da DİSK'e bağlı sendikaları etki altına alma çalışmalarına girişmiştir. (Bu konuda daha ayrıntılı bilgi için Bak: "Almanya'daki Türkiyeli İşçilere Sosyal Demokrat Tuzaklar", Bülten, Temmuz/Ağustos 1977).

Ancak HDSK'unun bu olumsuz tutumu, özellikle Avrupa sendika hareketinin tabanında beliren "birliğe yönelme" eğiliminin muhalefetiyle karşı karşıyadır. Bu eğilimin ise, özellikle Avrupa Sendikalar Konfederasyonu içinde giderek güç kazanması, bunun sonucu olarak HDSK'unu da zorlaması söz konusudur. Nitekim, İtalya'da, Fransa'da, Belçika'da, Hollanda'da ayrı ideolojik çizgilere sahip ulusal sendikal merkezleri arasında eylem birliği uygulamaları, bu perspektifi göstermektedir. Avrupa sermaye bloku karşısında emek bloku oluşturma zorunluluğu, kitle gücüne sahip ve sınıfsal sorumluluk taşıyan bütün sendikalarca paylaşılmaktadır.

Önümüzdeki yıllarda, dünya sendikacılık hareketine, tüm ideolojik farklılıklara rağmen, bu zorunluluk yön verecektir.

ULUSLARARASI KIBRISLA DAYANIŞMA KONFERANSI

BRÜKSEL (İTA) - Türkiye Hükümeti'nin Birleşmiş Milletler kararlarına uymasını sağlamak amacıyla Uluslararası Kıbrıs Dayanışma Komitesi tarafından düzenlenen üçüncü uluslararası konferans, 29-30 Ekim 1977 günleri Brüksel'de toplanmıştır.

Dünya Barış Konseyi Başkanı Romes Çandra'nın başkanlığında yürütülen konferans çalışmalarına, sosyalist ülkeler temsilcileri, uluslararası demokratik örgütlerin delegasyonları ve tanınmış şahsiyetler katılmışlardır.

Konferans çalışmalarını sonuna çeşitli karar tasarılarıyla bir "Brüksel Bildirgesi", ayrıca biri Kıbrıs Halkı'na ve diğeri Helsinki Konferansı Nihai Belgesi'ni imzalayan 35 ülkeye hitaben iki mesaj kabul edilmiştir.

Karar tasarılarında Dayanışma Konferansı, Birleşmiş Milletler Örgütü'nden Kıbrıs konusunda uluslararası bir konferans organize etmesini, adanın Türkiye tarafından işgal edilen kesiminde bulunan Rumların yaşam koşulları hakkında bir soruşturma açmasını istenmektedir.

Konferans, ayrıca, Kıbrıs Türk kesimine karşı ekonomik, turistik ve ulaşım-sal bir abluka uygulanması ve Kıbrıs Federe Türk Devleti'nin hiçbir ülke tarafından resmen kabul edilmemesi yolunda bir karar tasarısı geçirmiştir.

Konferans, her ülkede kurulu bulunan Kıbrıs dayanışma komitelerinden de, "Birleşmiş Milletler Kararları'nın uygulanmasını engelleyen" Türk gerici çevrelerini izole etmek, gerekirse Türkiye'ye karşı bir ekonomik boykot uygulanmasını sağlamak için kendi kamuoylarını harekete geçirmelerini talep etmeyi kararlaştırmıştır.

Bu arada, Rauf Denktaş'ın konferansa yolladığı uzun bir mesaj da okunmuş, delegeler Denktaş'ın savlarını dinledikten sonra, dayanaksız gördükleri bu mesaja herhangi bir özel cevap vermemeyi, sadece Konferanstan geçen karar tasarılarının birer suretinin Denktaş'a da gönderilmesini kararlaştırmışlardır.

Ancak, konferansa katılan bazı delegasyonlar, Kıbrıs konusunda kalıcı bir çözüme ulaşabilmek için, Türkiye'deki ve Kıbrıs'ın Türk kesimindeki sağlıklı demokratik güçlerle yapıcı bir diyalog kurulması gerektiğini vurgulayarak, Brüksel Konferansı'nda Türkiye'deki demokratik güçlerin temsilini sağlayacak çalışmalar yapılmamış olmasını eleştirmişlerdir.

Nitekim, hazırlık komitesi, bunu sağlamak yerine, Türkiye dışında küçük bir siyasal fraksiyonun kendilerini "Türk delegasyonu" olarak tanıtan temsilcilerine, konferans genel kurulunda söz vermek yoluna gitmiştir. Türkiye'de sosyalist partilerin, hattâ CHP içinde belli bir grubun, sendikaların, demokratik kitle örgütlerinin Kıbrıs'ta Birleşmiş Milletler kararlarının uygulanması yolunda kararlı tutumu ortada iken, hazırlık komitesinin, bunlarla diyalog kurup konferansta temsil edilmelerini sağlamak yerine küçük bir siyasal fraksiyonu muhatap tanımakla yetinmesi hayretle karşılanmıştır. (DR-LB-IC-DG-31/10)

AVRUPA'DAKİ TÜRKİYELİ İŞÇİLERİN EMEKLİLİK PRİMLERİ ÜZERİNE OYUNLAR

BONN (İTA) - İktidarı tekrar ele geçirdikten sonra MC Hükümeti, yurt dışındaki Türkiyeli işçilerin tepkisini yatıştırmak ve bu arada kendi yarattığı döviz bunalımına çare bulabilmek amacıyla yeni bir oyuna başvurmuştur: Yurt dışında çalışan Türkiyeli işçilerin emeklilik primlerinin Türkiye'ye iadesi.

Bu konuda işçilerden destek sağlayabilmek için de, basında, Avrupa sosyal sigorta kurumlarının Türkiyeli işçilerin emeklilik primlerini gaspettiği, Türk Hükümeti'nin bunları kurtarmak üzere harekete geçtiği izlenimi yaratılmıştır.

Oysa, işin içyüzünü bilenler için, bu, tam anlamıyla bile bile ladestir.

Türk tarafı, Ankara'da Alman heyetiyle yaptığı "sosyal güvenlik anlaşmasını yenileme" görüşmelerinde, Türkiyeli işçilerin konut, çocuk eğitimi, sosyal güvenlik, ücret eşitliği gibi temel sorunlarını bir yana bırakmış, varsa yoksa, emeklilik primlerinin Türkiye'ye transferi üzerinde durmuştur. Büyük bir gösterişle basına yansıtılan haberlerde de, Türk Hükümeti'nin, sadece işçilerden kesilen emeklilik primlerini değil, aynı zamanda işçiler adına patronlardan kesilen payları da alacağını ilan etmiştir.

Daha sonra Belçika ve Hollanda ile girişilen sosyal güvenlik anlaşmalarını yenileme görüşmelerinde de aynı iddia ortaya atılmıştır.

Bir kere Türk Hükümeti'nin işçi emekliliği hesabına patronlardan kesilen payları kopartması fiilen mümkün değildir. Çünkü bu ülkelerin kendi sosyal sigorta kurumları, son işsizlik dalgasının neden olduğu işsizlik sigortası ödemeleri nedeniyle ağır mali kriz içindedir ve sinekten yağ çıkarmağa çalışmaktadır. Türk Hükümeti'nin döviz açığını kapatmak için kendi kesesinden milyarlarca Mark'ı Türkiye'ye transfer etmeğe yanaşmasını düşünmek dahi mümkün değildir.

Kaldı ki, bunu kopartmak için Türk Hükümeti'nin elinde bir müeyyide de yoktur. Türkiyeli işçiler Avrupa kapitalistlerine "eti senin kemiği benim" dercesine satılmıştır. Şimdi işsizlik nedeniyle bu ülkeler esasen Türkiyeli işçileri kapıdaşarı etmenin yollarını aramaktadırlar. Bu bakımdan, Türk Hükümeti'nin "istegi kabul etmezsen, sana işçi göndermem," diyecek hali de yoktur. Bu dense dense, Avrupa kapitalizminin yabancı işçi emegine ihtiyacı olduğu, bu arada Türkiye'nin insanlarına da muhtaç bulunduğu 1960'larda denilebilirdi, belki kabul de ettirilirdi... Ama bugün atı alan Üsküdar'ı çoktan geçmiştir.

İşçilerin kendilerinden kesilen emeklilik primlerine gelince... Bu konuda ancak Türkiye'ye kesin dönüş yapan Türkiyeli işçilerin primlerinin transferi düşünülebilir. Avrupa ülkelerinde çalışmaya devam eden, hattâ bir kısmı belki de Türkiye'deki işsizlik nedeniyle ömür boyu buralarda çalışıp buralarda emekli olacak olan işçilerin emeklilik paylarının Türkiye'ye götürülmesinde bu işçilerin hiçbir yararı yoktur. Esasen Türkiye'ye kesin dönüş yapmayan işçilerin primlerinin Türkiye'ye transferini de Avrupa ülkelerinin kabul etmesi, yukarıdaki nedenden ötürü mümkün değildir. Olsa olsa, Türkiye'ye kesin dönüş yapan işçilerin primleri alınabilir. Ancak bu primler Türkiye'ye transfer edilse dahi, işçilerin bundan çıkarı ne olacaktır? Türk Hükümeti, bu dövizleri de, yine kendi müsrif politikasına uygun olarak kısa zamanda har vurup harman savuracak, yarın Türk Sosyal Sigortalar Kurumu işçi emekliliklerini ödeyemeyecek duruma düştüğünde, yıllarca yaban ellerde alnteri döken işçiler, istikbal güvencesinden de yoksun kalacak, kendi ülkesinde sefil olacaktır.

Yapılması gereken şey, halka, işçiye karşıt bir hükümetin müsrif politikasına Türkiyeli işçilerin sırtından payandalar sağlamak değil, yurt dışındaki tüm Türkiyeli işçilerin sosyal güvenlik ve emeklilik haklarını topyekun güvence altına almaktır.

Yani yurt dışındaki Türkiyeli işçilerin gerek Türkiye'deki, gerekse yurt dışındaki hizmet sürelerini birleştirmek, Türkiye insanının ortalama yaşama süresini göz önünde bulundurarak, Türkiyeli işçilerin Avrupa'da da erkekse 55, kadının ise 50 yaşında emekliye ayrılmasını sağlamak, eğer Türkiye'ye dönüş yapıp orada emekliye ayrılırsa, emekli aylığının, Türkiye'deki tavan üzerinden değil, Avrupa'da kazandığı ücret ve ödediği prim göz önünde bulundurulurken o esas üzerinden ödenmesini garanti etmektir.

Bu ise, MC tipi hükümetlerin değil, halktan yana, işçiden yana hükümetlerin iş başına geçmesi koşuluna bağlıdır.

"Döviz avcılığı" şeklinde yürütülen sosyal güvenlik anlaşmalarını yenileme çalışmaları, yine işçiye ihanetten başka bir şey değildir. Üstelik gerçekçi temellere dayanmadığı için de, fiyasko ile sonuçlanması kaçınılmazdır. Nitekim Almanya ile yapılan görüşmeler daha şimdiden fiyasko ile sonuçlanmıştır. (AIT-30/9)

SOVYET YAHUDİLERİ KONUSUNDA KOPARILAN FIRTINANIN İÇYÜZÜ

MOSKOVA (İTA) - Anti-komünist ve anti-sovyet kampanyanın başlıca konularından biri, Sovyetler Birliği'nde yahudilerin ezildiği, "vaadedilmiş ülke" İsrail'e gitmek isteyen Yahudilere göçetme izni verilmediği iddiasıdır.

Sovyetler Birliği İşçileri Bakan Yardımcısı Boris Şumilin'in bu konuda rakamlara dayanarak yaptığı açıklamalar, bu iddiaların nasıl kasıtlı olduğunu ve hiçbir esasa dayanmadığını ortaya koymaktadır.

1945'ten 1 Haziran 1977'ye kadar Sovyetler Birliği'nden İsrail'e, resmen izin alarak göçedenlerin sayısı 141,600'dür. Böylelikle, göç için başvuranların yüzde 98.4'ü istegini gerçekleştirmiş bulunmaktadır.

Siyonist örgütler, Sovyetler Birliği'nde hâlâ göç için izin bekleyen 180.000 Yahudi olduğunu iddia etmektedirler. Oysa, yine bakanın açıklamasına göre, 1 Haziran 1977 tarihinde, incelenmek üzere bekleyen sadece 2.600 müracaat bulunmaktaydı. Bunların 238'i Moskova'dan, 153'ü Leningrat'tan, 301'i Kiev'den, 367'i Moldavya'dan gelmiş bulunuyordu.

Eskiden ayda 2.200-2.300 müracaat yapılıırken, halen aylık müracaat sayısı 900-1.000'e düşmüştür.

Müracaatları geçici olarak reddedilenlerin oranı sadece yüzde 1,6'dır. Bunların da nedeni, devlet güvenliğini ilgilendiren mülahazalardır. Bununla beraber, evvelce müracaatları askıya alınmış olanlardan 737'ine 1976 yılında göç izni verilmiştir. 1977'de aynı şekilde izin verilenlerin sayısı ise 615'i bulmuştur. (SP-DG-30/9)

1980 MOSKOVA OLİMPİYATLARI 15 AY SÜRECEK

MOSKOVA (İTA) - Moskova'da 1980 yılında yapılacak olan 22. Olimpiyat Oyunları'nın 15 ay süreceği açıklanmıştır. Olimpiyat'la ilgili gösteriler ve faaliyetler 1 Temmuz 1979'da başlayacak ve 1 Ekim 1980'de sona erecektir.

Tabii ki ağırlığı, 1980 Temmuz ve Ağustos aylarında 16 gün sürecek olan program taşıyacaktır. Bu dönemde 12.000 sporcu, 3.000 resmi davetli ve yüzbinlerce yabancı seyirciyle Moskova nüfusunun 600.000'lik bir artış göstermesi beklenmektedir.

Moskova Olimpiyat Oyunları, sadece bir sportif olay olmakla kalmayacak, aynı zamanda olimpiyat ruhuna uygun olarak, Moskova, büyük kültür ve sanat gösterilerine de sahne olacaktır. Daha şimdiden Sovyet sanatçıları, tiyatro ve bale toplulukları olimpiyatlar için özel programlar hazırlamağa başlamışlardır. (SP-30/9)

YENİ YAYINLAR

Alan Hunt, Class and Class Structure, Lawrence and Wishart, London, 1977.

"Dossier" Terrorismo (Terörizm Dosyası), portekizce, Lisbon, Editorial

"Avante", 1977, 179 ss.

Palmiro Togliatti, Lectures on Fascism, International Publishers, New York, 1976.

Progresul Istoric si Contemporaneitatea (Tarihsel Gelişme ve Günümüz Dünyası), romence, Bükreş, Editura politica, 1976, 538 s.

Jacques Denis, "Liberté d'opinion... verboten", Editions Sociales, Paris, 1976

Vassily Chichkov, The Unfinished Dialogue, (rusça tiyatro yapıtı), Moskova, 1977

Sovyet Devleti ve Uluslararası Hukukun İlerici Gelişmesi, rusça, Moskova, Mezhdunarodnye otnoşeniya, 1977, 258 ss.

Sergei Utçenko, Julius Sezar, rusça, Mysl Publishers, 1976, 363 ss.

A.P.Nenarokov, 1917 Büyük Ekim Devrimi: Tarihçesi, Belgeler, Fotoğraflar, rusça, Moskova, Politizdat, 1976, 239 ss.

INFO-TÜRK AJANSI BÜLTENLERİNE ABONE OLUNUZ

Türkçe, ingilizce ve Fransızca her dildeki bültenler için ayrı ayrı bir yıllık abone

BELÇİKA 100 FB - BELÇİKA DIŞI 200 FB'tir.

HAVALE: Coodiff s.c. - CGER 001-0414791-95 - Bruxelles - Belçika

YAZIŞMA: Info-Türk Ajansı

Coodiff s.c.

561, chaussée de Ninove - 1080 Bruxelles - Belçika